

ת"פ 14465/06/17 - מדינת ישראל נגד ו פ

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 14465-06-17 מדינת ישראל נ' פ(עציר)
בפני כבוד השופט יוסי טורס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ו פ

הנאשם

הכרעת דין

כיצד יש לסווג את נזק הגוף שנגרם למתלוננת: האם מדובר בפצע לפי סעיף 334 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין") או שמא מדובר בחבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין. זו המחלוקת המצומצמת שבין הצדדים ובכך עוסקת הכרעת דין זו.

העובדות הנדרשות להכרעה וטיעוני הצדדים

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות אלימות שונות נגד אשתו. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו בשל שכרותו של הנאשם בעת האירוע תמחק עבירת האיום שיוחסה לו. ביחס לעבירה האחרת שנותרה, הסכימו הצדדים שהנאשם יודה בכל עובדות כתב האישום ויובא טיעון משפטי ביחס לשאלה האם נזק הגוף שנגרם למתלוננת עולה כדי פצע לפי סעיף 334 לחוק העונשין, או שמא מדובר בחבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין. עוד הסכימו הצדדים כי לצורך הכרעה בשאלה זו יוגש חומר החקירה ללא צורך בחקירת עורכי המסמכים (והעדים) ומכאן שהנאשם הודה באמיתות תוכנם (סעיף 10ב' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971). בכל מקרה, כאמור, הנאשם הודה בכל עובדות כתב האישום והמחלוקת שנותרה היא משפטית גרידא על בסיס העובדות המוסכמות. אציין בהקשר זה כי משום מה בסיכומי טען הסנגור טענות בדבר חסר בראיות המעידות שלא בוצעו שינויים בתמונות שהוגשו כראיה (סעיף 13). טענות אלו אין להן כל מקום לאור הסדר הטיעון הדיוני שבין הצדדים שכן הוסכם על הגשת כל חומר החקירה ללא צורך בעדות עורכי המסמכים ומכאן שקיימת הסכמה לאמיתות תוכנם ולא ניתן לטעון טענות כגון אלו.

2. לצורך הבנת המחלוקת אציין כי כתב האישום מייחס לנאשם כי ביום 3.6.17 הצמיד סכין לצווארה של אשתו

בעודו מחזיק בסנטרה בידו השנייה. בשל כך נגרם למתלוננת נזק גוף בצווארה כפי שבא לידי ביטוי בתמונות שהוגשו. (הערה: היות והמחלוקת היא האם מדובר בחבלה ממשית או בפצע, אכנה בשלב זה את התוצאה "נזק גוף"). כתב האישום מציין עוד כי מעשיו של הנאשם התבטאו בכך "שחתך [את המתלוננת- י.ט.] באמצעות הסכין בגרונה". המתלוננת לא פנתה לקבלת טיפול רפואי ולא קיימים אפוא מסמכים רפואיים כלשהם. כל שקיים בחומר החקירה בעניין זה הוא שתי תמונות בהן ניתן לראות את נזק הגוף שנגרם למתלוננת.

3. המאשימה סבורה כי נזק הגוף שנגרם מקיים בבירור את הגדרת המונח "פצע" שבחוק העונשין.

4. הנאשם מנגד סבור כי בהיעדר חוות דעת רפואית (או כל מסמך רפואי אחר) אין אפשרות להגיע למסקנה שהתקיימו יסודות המונח "פצע" שבחוק העונשין. הנאשם מדגיש כי לבית המשפט אין ידיעה שיפוטית בנושא ולכן בהיעדר ראיה מקצועית כלשהי, יש לקבוע שמדובר בחבלה של ממש.

דין והכרעה

5. לאחר שנתתי דעתי למהות נזק הגוף שנגרם למתלוננת ולאופן בו נגרם, באתי לכלל מסקנה כי הוכח ברמה הנדרשת בפלילים כי מדובר בפצע ולא בחבלה ממשית. אנמק להלן מסקנתי.

6. המונחים "פצע" ו"חבלה" מוגדרים בסעיף 34כד' לחוק העונשין כך:

"פצע" - חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולענין זה קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום; "חבלה" - מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים"

7. לשם שלמות התמונה נביא גם את הגדרת המונח "חבלה חמורה" הגם שאינו רלוונטי לענייננו באופן ישיר.

" 'חבלה חמורה' - חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע, או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים שיש בהם סכנת נפשות"

8. המונח חבלה "של ממש" שבסעיף 380 לחוק העונשין לא הוגדר בחוק, אך "הפרשנות המקובלת בפסיקה היא שיש להוכיח חבלה אשר לה ביטוי מוחשי" (ע"פ 1976/11 **שמואל ויספיש נ' מדינת ישראל** (21.11.11)). ודוק: מובן כי "פצע" הוא גם "חבלה" שהרי דקירת סכין או חתך (שהם "פצע") בוודאי גורמים "מכאוב" ולעיתים אף "ליקוי גופני". נמצא אפוא ש "חבלה" היא שם כולל לכל נזקי הגוף בהם עוסק חוק העונשין וכי "פצע" הוא מקרה פרטי של "חבלה". נזק הגוף שנגרם למתלוננת יהיה אפוא "חבלה ממשית" רק אם ימצא שהוא אינו "פצע" (שכן מובן שאינו "חבלה חמורה" ולא נטען כך).

9. על מנת שמדובר יהיה בפצע יש להראות כי מדובר ב "חתך" אשר "ביקע" או "ביתר" "קרומ חיצוני של הגוף", כאשר "קרומ חיצוני" הוא "כל קרומ שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרומ". אבדוק קיומם של יסודות אלו.

10. ביחס ליסוד של "חתך" אפנה לעובדות כתב האישום שם צוין במפורש שהנאשם "חתך" את המתלוננת (סעיף 4). הנאשם כאמור הודה בכל עובדות כתב האישום ומכאן שיסוד זה אינו במחלוקת. גם אם תאמר שמדובר בשם פועל שאינו מחייב מסקנה שהנאשם הודה בקיומו של "חתך" כמשמעו בחוק העונשין, אשיב כי העובדה שמדובר ב"חתך" ברורה גם מהתמונה שהוגשה בהסכמה וכן מהעובדה שמדובר בנזק שנגרם כתוצאה מהצמדת סכין לצוואר - וקשר סיבתי זה אינו במחלוקת לאור האמור בסעיף 4 לכתב האישום. כמו כן ברור שחתך שכזה הוא תוצאה טבעית של פעולה זו (הצמדת להב סכין לעור).

11. אכן, יש שיכנו את נזק הגוף הנראה בתמונה כשריטה ואולם שריטה היא למעשה חתך שטחי. אין זה המקום להידרש לשאלה מתי שריטה לא תיחשב כחתך (ולכן גם לא "פצע" אלא כחבלה של ממש) שכן במקרה זה, לאור מנגנון החבלה (הצמדת להב סכין לצוואר) והדם הקרוש הנראה בתמונה, דעתי היא שמדובר בחתך בבירור.

12. יסוד נוסף שיש להוכיח הוא שה"חתך" גרם לבקיעת קרומ חיצוני או לביתורו. העור הוא בוודאי קרומ חיצוני כהגדרתו במונח "פצע". השאלה היא אם מדובר בחתך שביתר את העור או בקע אותו. הצדדים לא התייחסו למהותו של יסוד זה. דומה כי יסוד זה יכול ויבחין במקרים מסוימים בין שריטה שטחית שתהווה חבלה של ממש, לבין נזק גוף שיחשב כפצע. לא כל ששפוף או שריטה שטחיים "מבקעים או מבתרים" את העור שכן מונחים אלו מכוונים לדעתי לעבר מידת חומרה גבוהה יותר משריטה שטחית (הנגרמת למשל מנעיצת ציפורניים). השאלה היא אם במקרה זה הוכח יסוד זה ברמה הנדרשת. לאחר עיון בראיות שהוגשו, דעתי היא שלאור כך שמדובר בחתך שנגרם מלהב סכין ובשים לב לנראה בתמונה, הוכח שהחתך גרם "לביקוע" העור. אין מדובר לפי התמונה בפגיעה שטחית על פני העור, אלא כזו שחדרה פנימה וביקעה את שכבת העור החיצונית גם אם לא באופן עמוק במיוחד.

13. לא התעלמתי מכך שהתביעה לא הגישה מסמכים רפואיים כלשהם שכן המתלוננת לא פנתה לטיפול רפואי. עם זאת, במקרה זה ניתן להגיע למסקנות ברורות במידה הנדרשת, גם ללא צורך בחוות דעת רפואית או במסמכים רפואיים. אכן ככלל ראוי שיוגשו מסמכים רפואיים, אך נקבע בעניין זה כי "ניתן להסתייע להוכחת החלופות בחוות דעת רפואית או בעדות מטעם גורם רפואי, אך בסופו של יום ההכרעה מסורה לבית המשפט" (ע"פ 48/12 **מדינת ישראל נ' אריה בלקוול** (5.8.12) והאסמכתאות הנזכרות שם). הדברים נאמרו ביחס לחלופות השונות בסעיף

333 לחוק העונשין אך הם יפים (בוודאי על דרך קל וחומר) גם לקביעה שמדובר בחתך שביקע את העור.

14. משמצאנו שמדובר ב"פצע", אזי אין מדובר בחבלה של ממש, שכן כפי שנאמר לעיל המונח "פצע" הוא מקרה ספציפי של "חבלה" והוא מגדיר באופן נכון ומדויק יותר את טיבו של נזק הגוף שנגרם במקרה זה (ואעיר כי העונש המרבי על שתי עבירות אלו זהה - 3 שנות מאסר). ודוק: לעיתים נזק גוף שהוא בבירור "פצע" יהיה גם "חבלה חמורה". כך יהיה למשל במקרה של דקירת סכין עמוקה שפגעה באיברים פנימיים (ראו הגדרת "חבלה חמורה"). מובן שבדוגמא זו העבירה הנכונה היא חבלה חמורה ולא פגיעה הגם ששתי ההגדרות מתקיימות, אך הגדרת "חבלה חמורה" מדויקת יותר ((ראו לעניין זה הדיון בע"פ 48/12 **מדינת ישראל נ' אריה בלקוול** (5.8.12)). כך גם בענייננו, ברי שמדובר בחבלה וברי שיש לה ביטוי מוחשי. אך היא גם מקיימת את הגדרת המונח "פצע" והיא אינה "חבלה חמורה" ומשכך יש לסווגה כ"פצע".

15. סיכומו של דבר - הנאשם הודה בכל עובדות כתב האישום, לרבות הנסיבות המחמירות שצוינו (היינו שמדובר ב"נשק קר" וכן בבני זוג), ומשמצאתי שמדובר בפצע, אני מרשיע אותו בעבירה לפי סעיף 334 + 335(א)(1) וכן 335(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ח, 05 דצמבר 2017, במעמד הצדדים